

der sig under de i sin Tid indenfor Raadet førte Forhandlinger nogen Meningsforskel, idet nogle Medlemmer ønskede Fiskerafdelingen ophævet som selvstændig Afdeling og optaget i Søfartsafdelingen, saaledes at der til denne Afdeling knyttedes et nyt Medlem, der som Repræsentant for Fiskerne skulde deltage i Behandlingen af de under Fiskernes Ulykkesforsikring hørende Sager.

Mod at opretholde Fiskerafdelingen som selvstændig Afdeling anførtes, at det i Henhold til Lovene af 3. April 1900 og 30. Marts 1906 forsikrede Antal Personer er meget ringe i Sammenligning med dem, der er forsikrede i Henhold til de øvrige Ulykkesforsikringslove. Medens Medlemsantallet i Ulykkesforsikringsforeningen for danske Fiskere for Tiden er omtrent 8,800, kan det antages, at der under Loven af 7. Januar 1898 hører omtrent 150,000 Arbejdere, under Loven af 1. April 1905 omtrent 12,000, under Loven af 27. Maj 1908 omtrent 340,000. I Aaret 1913 afsagde Fiskeriafdelingen Kendelse i 76 Tilfælde, Søfartsafdelingen i 172, Industriafdelingen i 1100 og Landbrugsafdelingen i 1166 Tilfælde. Endvidere forekommer Afgørelse af forskellige Retsspørgsmaal vedrørende Forsikringsansvar m. v. langt hyppigere i de to sidstnævnte Afdelinger end i de førstnævnte. Det maa derfor vistnok siges, at Fiskerafdelingen medfører forholdsvis betydelige Administrationsomkostninger. Hertil kom, at en Del af Raadets Medlemmer var af den Opfattelse, at Søfartsafdelingens Medlemmer, der repræsenterer et beslægtet Erhverv, vilde behandle de under Fiskernes Forsikring hørende Sager med den tilbørlige Hensyntagen til de forsikredes Interesser, og for saa vidt særligt Kendskab til Fiskernes Erhvervsforhold skulde være fornødent, repræsenteredes dette af Fiskermedlemmet.

Imidlertid fremkom der fra Medlemmerne af Fiskerafdelingen en bestemt Indsigelse mod denne Afdelings Ophævelse. Det blev gjort gældende, at naar det er lykkedes at vinde en saa stor og glædelig Tilslutning til Fiskernes Ulykkesforsikring, har det i høj Grad været medvirkende, at Fiskerne har vidst, at deres Ulykkesforsikringsager blev afgjort af en for disse særlig oprettet Afdeling af Raadet, at Interessen for Ulykkesforsikringen derfor vil svækkes i høj Grad, hvis Afdelingen blev ophævet, samt at Fiskernes Erhvervsforhold i Virkeligheden er ganske forskellige fra Søfolkene, hvorfor det er urimeligt at henlægge Fiskersagerne under Søfartsafdelingen.

Disse Betragtninger blev afgørende for et Flertal af Raadets Medlemmer, og Ministeriet har ligeledes ment at kunne slutte sig til dem.

I det ovenfor nævnte Andragende fra „Dansk Ulykkesforsikrings-Forening“ har denne anholdt om, at „Raadenes“ Sammensætning ved Revisionen af Ulykkesforsikringslovene ændres saaledes, at et Medlem indstilles til Ministeriets Valg af de anerkendte Selskaber. Der tages herved formentlig væsentlig Sigte paa Raadets Industri- og Landbrugsafdelinger, og Hensigten er antagelig, at disse Afdelingers Medlemsantal skal forøges med et Medlem, der indstilles af de anerkendte Selskaber.

Andragendet begrundes med, at den nuværende Ordning, hvorefter Lovens Fortolkning, Skadens Afgørelse helt og holdent ligger udenfor Forsikrings-selskabets Omraade, har voldet Ulykkesforsikringsvæsenet meget betydelige Vanskeligheder.

Raadet erkender, at de anerkendte Selskaber har haft ret betydelige Vanskeligheder at kæmpe med. Men disse skriver sig saa godt som udelukkende fra, at Selskaberne, navnlig i Begyndelsen, har ført en heftig indbyrdes Konkurrence, og for Aktieselskabernes Vedkommende, at Konkurrencen med de gensidige Selskaber har været og stadig er vanskelig.

Selskaberne vilde have Grund til at beklage sig over, at Arbejderforsikrings-Raadet besværliggjorde deres Forretningsførelse, saafremt Raadet var vaklende i sine Afgørelser, saaledes at det ikke var muligt at faa et fast Grundlag for Beregningen af Præmierne. Men herover klages der ikke og kan der ikke klages. I Andragendet peges der kun paa to særlige Punkter, paa hvilke Ulykkesforsikrings-Sagkundskaben ikke kan være enig med Raadet. Det ene vedrører Spørgsmaalet om „Grov Ugatsomhed“. Herom skal man henvise til Bemærkningerne foran om dette Spørgsmaal og kun atter fremhæve, at Spørgsmalets økonomiske Rækkevidde er ganske ringe. Dernæst omtales det, at Raadets Genoptagelse af foreløbige Afgørelser har voldet Forsikringsverdenen betydelige Vanskeligheder. Her sigtes til de Afgørelser, som Raadet træffer i Henhold til Bestemmelserne i Lov af 15. Maj 1903 § 16, Lov af 1. April 1905 § 35 og Lov af 27. Maj 1908 § 32. Raadet har imidlertid stedse bestræbt sig for at begrænse disse midlertidige Afgørelses Antal saa meget som muligt og har kun brugt denne Afgørelsesmaade i de Tilfælde — navnlig vedrørende „traumatisk Neurose“ og enkelte